

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Pindsvinet

Citation: Baggesen, Jens: "Pindsvinet", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid57058/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*

Dindstinet.

En allegorisk fortælling.

Den beste Verden i al Ære,
 Der var, der er endnu, og der skal være,
 Blandt sammes Jlds og Lufis og Jords og Havs
 Utallige fuldkommenheder,
 (Om man tør sige saa) paa sine Steder
 En Hoben Snavs —
 Endogsaa paa de høieste blandt alle:
 Parnasset, og Olymp, Slotsbaffen og Valhalle —
 Hvis ei paa deres Top, som er gemeenlig tom,
 Saa nedem om.
 Naturen er, som mange meene,
 Saa lidt som Kunsten ganske i det reene;
 Den har ei blot en For, men og en Bag,*
 Hvorpaa Bevist nok leverer os hver Dag —
 Ja, got og vel, om netop Dagen
 Den Dag i Dag os viser meer end Vagen? —
 Dog, naar man dette Snavs lidt næiere beseer,
 Er det vel en fuldkommenhed kun meer
 (Med Hensyn nemlig paa forfællighed af Smagne),
 Da der er Kreaturer, som bekiendi,
 I Alnaturens femte Element,
 Der efter Snavs er ordentligen smagne:
 Og hvis man Buffon skal og Lapepe de troe,
 Er disse Væsners Navn endogsaa Regio,
 Saavel paa sex og fire som paa to.
 I Spidsen af dem alle, sammentagne,
 Hvis raa Natur, som jagt, er ikke fitn,

*): A priori og a posteriori.

Dg hvis Opdragelse lidt falder i det Grove
 Paa Landet ikke blot, men selv til Hove,
 Staae de for Resten priselige Sviin,
 Der har den lille Feil — enhver har sin —
 I Fjold, i Gaard, paa Mark, paa Gade,
 Sig i den næste beste Del at bade;
 Dg, er der ingen, hver en Dei, de roder i,
 At giere til en Svinetti.

Skøndt vi (for vores Deel) nu, sandt at sige,
 Saae gierne, ved et Almagtsbud,
 Af Skabningen aldeles ryddet ud
 Hint femte Kunstens og Naturens Rige;
 Dg, naar man endelig skal have dog Censur,
 At man en saadan havde, som den høie
 Herneden kunde have trygt for Die,
 Ved hvert et Indgreb i vor Lands Kultur:
 Vor Herres egen nemlig paa en Maade —
 Der sikkert vilde finde Sted,
 Hvis hans Regiering ei var lutter Naade —
 Hvis i Sin Stat han ei lod frihed raade
 Lidt med —
 Dg hvis han ikke til Mangfoldighedens Baade
 Afstyede meere strengt almægtigt Despotie,
 End elskede retfærdigt Politie —
 Skøndt jeg, som sagt, ifald jeg kunde giere
 Paa ny den hele Skabning om,
 Lod Pladsen for det Sviinste være tom,
 Tog bort Snars-Elementet og lod flere
 (Hvis fanden og med femte Hjul bag Dre
 Mig gjorde Mitne nok saa suur)
 Paa fire min polerede Natur
 Til Maalet, i bestandig delligt føre,
 Den reene Tour —

Saa dog -- da jeg saa lidt er Verdens, at, desværre,
 Jeg ei er ret engang min egen Herre,
 Maa jeg see til, hvor Livets Snarierie
 Mig i min Flugt, paa Soffer og paa Skæter,
 Besprejter,
 Taalmodigen ei blot at finde mig deri,
 Men, som Parnasfets Dyrker selv, hver Uge,
 Ved mine strøede Bed paa samnes Hang at luge,
 Eidt at berøre det med finger som med fod,
 Saa meget meer, som det Gemeene
 Hos os er ikke Skud af Overflod
 I Trykkesfrihedskovens Grene,
 Men, som det synes, tværtimod
 Tvangstrattets egentlige Rod --
 Saa meget meer, da det er bleven Moden,
 for Graven, Pløien, Harven, blot
 At bruge ganske simpelt Roden --
 Saa meget meer, da man ait fundet har for got
 At giøre selv Thalias Have
 Til et gemeent Hollænderie,
 Og Veien over hendes Heltes Grave
 Til Overtætt-Svinestie --
 Saa meget meer, da man i Poesje
 Vil intet andet have nu end Magen
 Til dette Prosa-Svinerie --
 Og ærlig patriotisk Blevragen --
 Og from med fremmet Drag Tiltættetagen --
 Og venneluld Nedladenhed af Smagen
 Endog til Alfens Smætt paa Bagen --
 Og, efter Træffen om i alt det Snæs,
 In fine Laus
 Er bleven en fornødenhed for Dagen.

Med Hensyn altsaa paa vor Nutids Gang,
 Nedstemmer jeg lidt lavere min Sang,

End jeg, med Øret frit for Dagens Klemten,
 I Stilhed for mig selv vel havde kendt'et —
 Og synger for mit Folk, for dem, som boe
 Tundt om Parnasset her i Landet,
 Ei om en Tyr, ei heller om en Koe,
 End mindre om en Mand, en Kone, eller andet
 (Hvort det var noget høit og fint kan blive blandet),
 Men ligefrem, og ærligt, om en Soe.
 Kan jeg i Sprog og Stil just ei som hine
 Paa Modens Viis
 Mig med min Skodesløse Sang tilsoine
 Nutidens Bifald eller Døgnets Priis,
 Vil jeg dog lidt gaae Dagens Smag i Møde,
 For denne Gang,
 Med Valget af et Æmne til min Sang,
 Der i det mindste den vil ikke støde.

En usædvanlig peen og ærefrillen Soe
 Sad, Enke efter salig Herr Gemalen,
 En Galt af Udel^{*)}, i usiftet Boe,
 Ved Foden af Parnas i Dalen,
 Med et ret raffre Glatter, hør en Griis —
 Og overlagde med sig selv, hvorlunde
 Hun disse fiære Børn, paa Mnemosynes Viis
 (Hvis velopdragne Døttres Priis
 Var vidt og bredt i alle Munde)
 Til Alfens Artighed opdrage kunde?

„Endskiønt hun boer deroppe“, sagde hun,
 „Og jeg hervede, vil jeg ikke,
 Hun mig i denne Punkt skal stille —
 Det sandt, at mine Døttre grynte kun,

^{*)} Han nedstammede i lige Linie fra det berømte Erymanthiske
 Wildsvin, herkales havde dræbt.

Mens hendes synge til Apollos Lir;
 Men mine have sundt Natur=Genie
 Trods hendes, ere Mær, ere ni,
 for fejltrin og for fald saa meget meere frie,
 Da de til Høstefilden gaae paa fire —
 Hvis blot jeg kunde vænne dem fra Sol
 I den fordemte nære Pøl,
 Der loffer dem til noget andet,
 End Kildevandet,
 Hver Dag —
 Hvis jeg dem bare kunde give Smag
 Paa Reenlighed, og faae dem til at hade
 Det æfle Dynd, hvorved de er saa glade?"

En Hødgalt, som længe gjorde Kur
 Til denne græffe Soe, stod just paa Luur,
 Og hørte hvert et Ord af hendes Tale.
 „Jeg vil den æmme Moder“, sagde han,
 „hulvæie —
 Mig falder noget ind — hvis det gæcer an,
 Saa vil hun sikkert mig belønne,
 Hvis ei — saa paa min Iver altid skionne;
 Velan!
 En Frier maae, saa got han kan,
 See til at gjøre sine Høser grønne.“

Min Vildgalt lader, som han intet havde hørt,
 Og træder ind i Svinestuen,
 Hvor alt var net og peent, og reent, og lært
 Og pynteligt som selve Fruen —
 „Madam“, udbryder han, „jeg kommer for at frie
 Paa ni firbenede Geniers Vegne
 (Jeg taler ei om mine egne)
 Til alle Deres haabefulde Ni.

Saa snart Konfirmationen er forbi
 Og de har staaet deres Prøve
 I al den Artighed, hvori
 Man seer dem dagligen sig øve,
 Hver fin, og peen, og stær, og net,
 Og, kort, som deres Moder, uden Plet,
 Vil ialig Herr Sekrimmers*) Sønner vise,
 Hvor høit de agte velopdragne Griise.
 De ere nemlig ogsaa ni,
 For alle sorte Pletter frie,
 Som Nordens ædle vilde Sviin bør være.
 Hovmester hos dem har jeg her den Ære
 Et nifaldt Ægteskab, som saa,
 Imellem begge Kuld at foreslaae,
 Der meer end noget andet vilde frytte
 Det meget ensfælige Baand
 Imellem Nordens Kraft og Sydens Mand
 Til Jordomrodningens uendelige Nytte —
 Paa Medgift sees der ei; hver Magalt
 Tar sin, foruden mindste Pialt;
 Det eeneste, hvorpaa man seer, som sagt, derneden,
 Er Keenligheden."

Den ædle Moder vidste knap for Fryd
 Og Grømmelse, til Svar paa denne Tale,
 At bringe frem den mindste Lyd.
 Jeg og mig ei vil plage med at male
 Den Tvivl, det Haab, den Ærgrelse, den Eyst,
 Der stred i hendes moderlige Bryst;
 Ihær da Døttrene hun saae sig liste
 Bag ud til Boltrepladsen — den bevidste.
 Vor Frier saae det og — og glædte sig derved.
 „Jeg giætter alt, Madam!“ udbød han i en Tone,

*) Stammejæderen til de nordiske Vildsviin.

Der kunde selv med Grynten een forføne
 (Hvornæd forføner ikke Kiærlighed?)
 „Jeg gicetter alt den hemmelige Smerte,
 Som tryffer Deres stoite Moderhierte:
 Jeg kiender Pølen tæt herved —
 De søde Gluffer aldrig meer er glade,
 End naar de kunne sig i samme bade;
 Og hvis den Eyst bestandig varer ved,
 God Nat, hvad ingen andre Møer
 Saa høilig nødig har, som unge Sær,
 Den dyrebare Keenlighed!
 Jeg læser klart, Madam! i Deres Blifke,
 Foreeningen for Resten staaer Dem an.“ —
 „Min Herre!“ sukked hun, „jeg nægter ikke,
 Jeg gav, jeg veed ei hvad, derfor“ — „Velan!“
 Udbød han med Begjifring, „De er Enke!
 Vil De mig Deres Klov og Hierte skænke,
 Skal intet fra min Side blive spart,
 For at faae Giftermaalet kant og klart.
 Jeg har en Ven, et Pindsvin, sandt at si,
 Men, trods sin slemt omtaalte Spydighed,
 Ufskyldig som en lille Pige,
 Der i Hovmesterindes Sied
 Skal lære Deres Døttre Keenlighed.
 Han er i dette Fag aldeles uden Ege —
 Lidt skarp, forstaaer sig selv — men det vil intet si,
 Det gielder Redningen af Dalens Musers Rige“ —
 „Og“ — sukked Soen høit, „mit Livs Eyskialighed!“

Man snart blev æenig om Udførelsen af Planen
 Til Snarsudryddelsen af slæmme Vanen,
 Og, hvis den lyffedes, om Usagaltens Løn,
 Der havde sukket alt et Aar, som sagt, i Løn.

Kort at fortælle: gamle Pynnekonen, --
 De Ni kun brød sig lidet om,
 Sit Afsteed, og skarpskiagede Personen,
 Det frygtelige Pindsvin, kom.
 Forandring allesteds og allenstund fornær.
 I forstningen de Sinaae ham kun pudserlig fandt;
 Med allehaande Skiemt og Løier
 Han efterhaanden deres Hjerter vandt --
 De strøg med Klovene de smukke Penneposer
 (Saa kaldte de hans struppede Frisur)
 Og fandt hans Grynten sød, og gjorde Glofer
 Imellem over hans figur.
 Men denne Glæde vared ikke længe;
 En Dag, da, paa den gamle Vej
 Til Hviden, han tillod dem ei
 Sig gennem Abningen at trænge
 Paa venstre Haand, de tænkte: „han vel maa,
 Naar endelig vi vil, os lade gaae!
 Een kan mod ni dog ikke staae!
 Han skal vi snart af Abningen bortskyde!
 Den Pennepose-Dør er let at gienneabryde!
 Frisf! løber alle (loe den Ældste) til som een,
 Paa sex og tredive mod fire Been!“
 Og de løb til -- mens han stod ganske stille,
 Høit gryntende: „Tar jer i Agt!
 De Penneposer er ei med at spille,
 Hvis I vil denne Vej, som sagt!“
 Det standsede dem ei. Men aldrig saae man Mage
 Til de forunderlige Spring,
 Hvormed de alle foer tilbage
 For Penneposernes i Næse, Mund, og Hage
 Dybt af dem selv indrendte Sting.
 Der blev, som man kan tænke sig, en Grynten!
 Men nok -- til Polen kom man ei;

Man gif med Graad den rette Veit
Til Kilden under heite Dynten.

Saa gif det alle Dage. Hvert forføg,
Med Magt med Eist, i Minor, og i Spøg
De ni smaa Frosener anstite.
for sig at nærme den saa fiære Døl,
Slog feil — og alle Møier vare spildte.

Men, o Natur! o Kyft til Søl!
Hvad kan beseire dig hos Møer,
Der eengang ere fødte Seer,
Hvis Moder eengang er en Soe?
De ni smaa Grise, skulde man det troe?
Lidt efter lidt sig vante til at taale
De ved hver Seilighed gientagne Sting
Af Penneposernes i Drede reiste Naale
Som Rosentornestik — som ingen Ting.
De kælne Tryner hærdedes som Snuden
Paa Eselet, paa Hesten, og paa Studen,
Og, som de vogte til, jo tiere dem stak
Det ædle Pindsvin sig til liden Tak,
Jo meer dem Kilden, Næsen, Munden sprak,
Jo haardere naturligviis blev Huden
Tilfidsf trods alle Stød og Stik,
Saa mildt han ogsaa vidste sig at rende,
De Bugt med deres skarpe Tugter fik.
Eengang de rendte ham aldeles overende,
Og alle ni
Sprang over ham, som laae deri,
Tværs giennem Måbningen til Pølen —
Hvor der paa ny nu blev en Voltren og en Sølren,
Saa slem,
At, da de endelig kom hjem,
Selv deres Moder meer ei kjendte dem.

Den arme Nieke blandt Søer
 Besvinte ved at see saa langt fra Maalet
 De spæde Moer -
 Imens af alle ni blev sraalet:
 „O Deel hun deer! hun deer! hun deer!“
 Men, som de halv gif fra Forstanden,
 Hun raffles pludseligen, af!
 I det hun herte Laagen smak,
 Og udenfor den Lyd: „Gemeene Paf!
 Saa gaae til fanden!
 Væg til Dertærffel dig en anden!
 Jeg siger Tak.“
 Det var Hovmesteren — der brugte Kævelen
 for sidste Gang mod dette Svinerie.
 Han gav, som Pindspott, frank og frie,
 Den hele giftedyge Svinerite
 Døden og Dævelen —
 Og gif sin Dei, før man ham viiste Dori —
 Som jeg i hans Sted ogsaa havde gjort.

Til Lykke kom min Dildgalt i det samme:
 „Jeg veed Historien“, udbrød han delikat,
 „Min Unbefaling bleven er til Skamme —
 Men Sagen er dog ikke desperat;
 Jeg forudsaae, hvad nuelig kunde ramme —
 Og havde derfor alt i nogen Tid parat
 (I Kost alt tinget hos min Amme)
 En anden mindre spydig Precepteur
 for Deres lidt naive frøken-Søer —
 Der sikkert dem vil gienne fra den lede
 Skruptudsepæl ved Biergets fod,
 Med skarpe Pigger ei, men tvertimod
 Ved Hjælp af Kys og Klap og Kærlighed og Heede —
 Jeg beder om forladelse, Madam;
 Min er forseelsen, og min den hele Skam!

Dindsvinet er min Ven; jeg agter ham;
 Og han har virkelig med sin Methode
 forhindret mangt et Dildsvin fra at rode;
 Men den er rigtig nok for stram
 for Griise, hvis Natur er tam;
 De søde Sluttes maa man tage med det gode!“ —
 „Saaledes tog man i det mindste mig“,
 Tilsmilte ham Mama. — Men jeg maa rende
 Mod Slutningen af dette ny forlig;
 Fortællingen fik ellers aldrig Ende.

Hovmesteren, som nu kom ind i Svinesti'n,
 Var intet Dindsvin, men et simpelt Svinn.
 Den peene fru Mama blev ved at see ham stude,
 Og Griisechoret stak i Griin;
 Thi deels var han paa Kroppen meget smudsig,
 Deels lugted han af Brændevin
 (Det første kom af Roden og af Trassen,
 Det sidste høist formodentlig af Massen,
 Han fik hos Ammen, hvor han var i Kost,
 før han tilraadde denne Post).
 Men var hans Urstand ikke just at rose,
 Var derimod hans Væsen og Maneer,
 Og hvad man kalder Karakter,
 Saa meget bestoeneere fod i Hoje —
 Saa let til Kaffe tagende — saa from —
 Saa Læse-lens — saa Galde-ton —
 Saa, fori (hvad hele Verden synes om)
 Uddeles modsat en spydagtig Pennepose,
 Og Braadden af en Vie, og Tornen af en Rose,
 At snart i Gunst han hos de Spæde kom.
 Istedentor at dadle, stille, stose,
 Naar han fik dit og dat at see
 Hos de forlovede Tre Gange Tre,
 Der færed mod deres fru Mamas Idee.

Han frag begyndte med, Rosiner af sin Dose,
 Kastanier, og Suffergot
 (forstaaer sig, af Kartoffler blot)
 I de smaa Munde dem at putte —
 Og sagde: „Søde Børn! I maa mig dutte!
 for Alffens Tvang jeg selv er frie —
 Saa værer I —
 Saa skal det gaae som smurt med vores Svinerie!
 Den sande Kunstens Dei (troer mig, jeg kender Touren!)
 Er ikke steil, og snoer sig aldrig op
 Til nogen lustig eller svimmel Top,
 Men løber lige hen for Næsen i Naturen.“

De smaa firbenede næve Ni
 fandt allerførst denne Theorie —
 Og tænkte ved dem selv: „Nu skal vi artig rutte!
 Han lær os sikkert gennem Hullet smutte
 Paa vor Spadseregang!“
 Som tænkt og sagt, saa gjort. Den næste Dag de sprang
 Igennem Hullet uden Tvang —
 Han raabte rigtig nok dem: „Dutte! Dutte!“
 Men da det ikke hjalp og alle ni
 Sprang i,
 Sprang han bag efter — og holdt Styr paa deres Selen
 I Pølen —
 Hvordan? Ved ærligen at holtre sig med dem,
 Hvor der var mageligst og blødest —
 Det gif som smurt, det gif som sødest,
 Som i et Paradiis. Paa Veien hjem
 Han lærte dem, lidt meere ligeftrem
 At rode —
 Allsammen ventligen, allsammen med det gode.

Bag Pølen, som det nu blev Mode
 Hver Dag at træffe ligetil,
 Der (er endnu, hvis man saa vil)

Paa Grændsen af det Svinitkariffe^{*)}
 En anden meget stærre Døl,
 Som Egnen kaldte den Barbariske**),
 Hvori formodentlig var endnu meere Søl.
 Imellem begge flød en Strøm — blandt alle Strømme
 Den døvneste, som let at dønmme,
 Men dog, trods al dens Mudder og dens Dynd,
 Til Giemenboltræn alt for tynd
 For Griise, der endnu ei kunde svømme.
 Den fromme Lærer, rørt af deres Graad
 Og Klagen tidtlig og jilde,
 Fordi den Strøm var uden Broe og Baad,
 Hvorover de saa gjerne vilde,
 fandt endelig tilfidsi paa Raad;
 Thi — skændt i Vand ret got han holdt sig oven —
 At bringe dem derover paa sin Kyg,
 Deril han selv var alt for døvnet.
 „Jeg har en Fætter“, sagde han — „lidt styg
 Som Urbesynden, fuld af Pletter —
 Men ellers i sig selv en fandens Fætter,
 Der veed i Foid og flud at gøre Fag,
 Og svømme kan i Vandet som en Lag —
 Han være skal vor Oversætter!
 Der kommer han, den diæveis lille Galt,
 Som han var faldt! —
 Hør! du mit søde Broer! vi har en Charon nødig,
 Just ingen Charon Beaumarchais,
 Hvis gale Dag hos os er overflødig,
 Men dog en Charon forholdsviis til fæe —
 Di ville nemlig, uden længer Vaarsen,
 Her over Kaasen —

*) Havet, i hvilket Ifarus dæmpede ned, blev af de gamle, som bekiendt, kaldet det skariffe. Da hele fortællingen er allegorisk, har dette Sted naturligviis ogsaa en poetisk Betydning.

**) Mit udenlandsk kaldte Grækerne barbarisk.

Ne vois-tu pas ce grand marais,
 Moitié germain, moitié françois,
 Rempli d'une fameuse boue,
 Qu'on nomme, je crois, Kotzeboue?
 Porte-nous y, si pour jamais
 Tu veux qu'en frère je te loue."
 (Det sidste sagde han paa fransk,
 Formodentlig for ei at stode
 Med Paters alt for slomme Navn paa danff
 De spæde Sæde.)
 „Très-volontiers!“ ham svarte fætter Gull,
 „Jeg er i Spinerie parat til Alt;
 Hvor der blir svømmet, boltret, rodet,
 Der er jeg med, det ligger mig i Blodet!
 Je sçais nager en vrai cochon,
 Et mieux peut-être qu'aucun autre.
 Mettéz-vous seulement l'un tout auprès de l'autre
 Sur mon dos à califourchon!“
 Høimestren oversatte denne Viise —
 De ni dem gave til at frøise,
 Undseelige ved første Hov;
 Men efterhaanden — ah! de vare Børt, og Gritje
 De bag hinanden sprang paa fættren op;
 Høimestren selv sad styrende paa Gumpen,
 Tidt nær ved Dumperen.
 I Kaasen, der paa dette Sted
 Om trent som Kaasen ved Korsøer var bred.
 Det gik velignet — alle vare glæde
 Ved endeligen og i fremmet Svans
 Sig dagligen at kunne bade —
 Mens ud i eet Høimestren raable: Laus!
 Det blev besluttet, paa den Viis at age
 Til udenlandske Pølen alle Dage.

Det fast utroligt er, hvor got det gleeð
 Med Injtitutet for Naairlighed,
 I dette Samfund uden Mage —
 Bestaendig i det Lave, længer ned
 I usorstyrret svinesalig fred,
 Det gleeð, det gleeð, det gleeð, det gleeð
 Til Bunden selv af det Navne,
 Hvis Svinesalighed jeg ikke vil beskriver.

Lidt efter lidt det nemlig kom
 I Venligheden, Veien dem at viise,
 Til en Fortrolighed, som de smaa Griise
 Saa got som intet syntes om —
 Det gif mod Kunstens Maal ei blot i Mag,
 Men selv med Kys og Klap og Favnetag
 Dag ud og ind hver slagne Dag.
 Vor So-Jean Jaqves (thi paa Grund af sin Methode
 han kaldte sig Sophieenes Rousseau,
 hvis Navn for dem, som ikke fransk forstode,
 Blev oversat: den Røde So)
 Vor So-Jean Jaqves blev saa vidt sin Selen
 Med Favnetag og Kys og Klap,
 At, da han selv dem aldrig slap,
 De Keede fik, om ikke just til Polen,
 Saa dog til Veien og det Maffepie
 Med ham og fættereren deri,
 Ja selv til det bemeldte Slifferie;
 Kort sagt: de Keede dem tilbøde —
 (Selv Svinn kan faae formeget af det Søde).
 Tilfidsi den Keede og den Keede gif saa vidt,
 At, for at undgaae ham og hans, de bleve tidt
 Tilbage foran Hullet paa det Keene —
 Og — hvilken sand Triumf for den miskiendte Ven!
 (Af hvem endnu jeg eier denne Pen) —
 En Aften kom de hjem, de søde Pøder,

J Flugten for de alt for kvæln Roder,
 Og raabte: „Moder! Moder! Moder!
 Giv vores Pindsvin os igjen!“

Det var paa Tiden. Som i ingen Mose
 Paa nogen af vort Hiemlands Øer
 Man Manden paa to røde Høse
 forfølge saae Deer Dyes frøer,
 Saa sparkende, saa Spræet paa Sprætter,
 Saa Stænk paa Stænk, og Plet paa Pletter,
 forfulgte han de ni Parnassets lave Meer
 I Selskab med den fandens fætter —
 Der ei saa meget Overfætter var
 Som egentligen Efterfætter.
 Jo stærkere de løb, de stakkels Ni,
 for disse Puttegrøisfortørere,
 Jo dybere naturlig de sank i
 Paa Veien hjem til deres Moders Stie,
 Der blev bestandig mørere og mørere.
 Det var paa Tiden, siger jeg,
 At denne Hittebørneleg
 (For intet slemmere at sige)
 Med Ungdom, Galtskab, og deslige,
 Dag ud og ind i dobbelt Søl,
 Snart i den ny, snart i den gamle Døl,
 gik Ende.
 Thi hidtil gik det dog paa fire; men
 Den diavels fætter (den værste af de vønde)
 Var fundet, næste Gang, naar de kom hen
 Til det barbariske Morads igjen,
 Deri dem reent at enderende.

Hvad (mellem os!) de Ni paa Flugten havde ifyndt,
 Var, at han — med den Vidres Bifaldsniffen,
 Trods dennes første Bud i Æsthetiken —
 Dermed alt havde lidt begyndt

Tre firs Gange;
 Jeg siger derfor -- uden mindste Tvang
 Af Rimet, eller anden Trang
 Til Gyldenfaal i denne love Sang:
 Det var paa Tiden! tredde Gang --
 Endskiønt jeg veed ret god, at der er mange,
 Den Dag i Dag i Byen, hvor jeg boer,
 Som meene: faren ikke var saa stor,
 Og at jeg i mit strænge Lune
 Seer alt for fort høert Soling-Spil,
 Der falder noget i det Bruune --
 Maaskee! Det være, som det vil!
 Sandt er og bliver dog, at, som i ingen Rolle
 Paa noget fiftetors man saae paa to
 En druffen eller ædre So,
 Saa jaffet til, saa næsten til at stolle,
 Saa fort af bare Snars saae ud
 (Trods den dog af Naturen hvide Hud)
 Hver Griis, uagtet efter Planen,
 Hvis lyffet var Uflæggelsen af Vanen
 Netop paa Nippet, at staae Brud.

De trende tidbenævnte Soinebrødre,
 Der ikke havde ventet sig
 Det sidste reent fortvivlte Skrig
 Af Døttrene til den usaligste blandt Mødre,
 Holdt op at lee,
 Ved Synet, som i Soinestien
 De nu fik see,
 Da, hentet af de ældste tee,
 Det frygtelige Pindsvin indtreen i 'em.

Rundt om den smertestumme Niobe
 Laae slængte ned de snavshestænkte Pøder
 (En Gruppe, modsat reent i alt og eet

Den, man af Madam Schüz har seet)
 Og gientog skraalende bestandig: „Moder! Moder!
 Øst vores Pindsvin os igjen!
 Det var vor sande redelige Ven.
 Paa Veien hen til Kildevandet
 Han vilde vores Del med al sin Strænghed; men
 De to derhenne vilde noget andet.“
 Det ædle Pindsvin stod og saae
 Medlidende paa denne Gruppe;
 De to begyndte dem at stuppe
 Mod Laagen, han lod aaben staae —
 Da Moderen, som vaagnet op af Dvale,
 forføererne titalte saa,
 Med Mimer og med Blik, som jeg kan ikke male:
 „Herud af Stuen! slug! paa Dør! gemeene Sotin!
 Du meer end Sudler, og du meer end Slufus,
 Du med din Lugt af dovent Brændeviin!
 Du med din Stank af Dypelsdrek og Muskus! —
 Keis alle Børsterne, miskiendte Ven!
 (O det hun vendte Blik og Tryne hen
 Imod vort Pindsvin) viis, at du kan stikke
 Dem ud hos alle ni til Punct og Priffe.“

Pindsvinet strakte knap en Pen af Posen frem,
 Saa havde fanden dem,
 Og han gif ind med Moderen alleene
 Bag Stien i et lille Kabinet,
 Mens Døttrene stod op, og gjorde dem saa reene
 Som nueligt — med en stiden Tvæt.

„Min Herre!“ sagde hun, „De har et ædelt Hjerte;
 De taler og De handler uden Skremt;
 Bedrager mig vel Haabet i min Smerte,
 At det er ikke mindre blødt og sømt?“

Omsonst Naturen Dem med lutter Torne
 Har neppe Barmen pandfret om,
 Hvis, som hos mangen sumpelberstet Orne,
 Den var ufølsom eller tomt:
 Jeg veed, at Uranassen, Palmen, Rosen,
 Og Honningfuglen selv i Ruskning Dem er lig,
 Mens Padderhatten, Skræppen, og i Mosen
 Skruptudsen selv er uden mindste Dig —
 De vil, i Kraft af den indvoortes Sødme,
 Jeg tiltroer Deres ydre Bitterhed,
 Dist glemme venlig, hvad jeg uden Rødme
 Kan ikke tænke, sige, røre ved —
 Lad dem en Moders Angst og Taarer røre!
 Tag Dem endnu engang af mine Smaa!
 De kan dem eene redde ved at føre
 Dem fra den Vei, de hidtil vandred paa!
 Øier hvad De vil, for vores Maal at naae!
 Skænd, dable, skole, prifle, stikle, flaae,
 Kort: gjør, for reene dem igien at faae,
 Hvad De for Deres egne vilde gjøre.“ —
 Pindsvinet svarte rørt: „o vidste De, Madam!
 Hvor gjerne jeg dem redde vilde!
 Men af! trods alle Spyd i denne Ham,
 Jeg frygter, at det er for sild.
 Stif maae der til, og ikke blotte Prif;
 Men med den haarde Hud, de efterhaanden fik,
 De lidt vil bryde dem om alle mine Stif.
 Vel need jeg end et Raad — men for saa kælne Poder
 Hvo kunde foreslaae deslige vel en Moder?
 Jeg kan det ei — hvis og, som selv Papa,
 Jeg var istand dertil, mit eget Hierte
 Maa’kee sig undslog, hvis jeg var Mama —
 Ja, var det Drengébørn, men“ —
 „Stig mig da,
 Hvad er det for et Raad?“ —

„Ordsproget siger
 Men nei! — Som sagt, Madam! for unge Diger
 Som man har lidt forfælet og forlyst,
 Er alt for intetelig en saadan Dygt“ —
 „Stig, jeg besørger Dem! Med ingen Smerte
 Kan købes mig for dyrt den reene Lyf,
 At trykke mine Døttre, peene, prude,
 Som salig Herr Schminners Søntners Brude,
 Selv Brud endnu engang til dette Bryst!“ —

„Velan, Madam! jeg vil endnu det mage,
 At høer af dem skal blive Peenhed selv,
 Og, for sin Moder at behage,
 Jsteden for i Dyrnd at rode og at rage,
 Spadsere selv med Vellyst alle Dage
 Til Musfebadet i Kastales Eiv.
 Kun een Betingelse: den gamle Roser
 Maa med sin unge fætter aldrig fod
 I Stien sætte meer — om og lidt Blod
 Herefter flød ved Stik af mine Penneposer.
 Men paa den fod, som Sagerne nu staae,
 Vil dette selv kun lidt forlaae.
 Der først og fremmest med de Smaa
 En forberedelse maa foregaae,
 Før hine Stik ret kunne bide paa —
 Hvad vilde hjælpe dem at prikke
 Den ydre Skorpe rundt om deres Hud,
 Saaledes som de nu seer ud?
 Hvis mine Penne dem med Nytte skulle stikke,
 De ganske levende maa kaages først i Eud!“

Hvad svarte Moderen? — Desværre!
 Blandt Grifemødre meget faa
 Vel nu omstunder havde svaret saa;
 Men hendes Døttres Vel paa Hjertet hende laae;

Og hvad vi høre kun, hun saae —
 Hun svarte med et Smil: „Min ædle Herre!
 Jeg sad, og tænkte selv derpaa!
 Vel er jeg, som De seer mig, kun Svinninde;
 Vel har jeg Berber kun, og ikke Plude;
 Men hvad jeg vil, det vil jeg! Bag min Stie
 Den store Klædel altid staar og faaer
 (Hvorover jeg fornemmeligen vaager;
 Thi jeg har alle Dage Vafferie)
 Men — hvordan faar De dem deri?
 Mig falder noget ind: Seeg Blindebul' paa Tofte,
 Som De med dem tilforn har gjort saa ofte,
 Vend Seegen ont, og blind dem alle Ti!
 Fær saa den eene med den anden
 Med Pril og Sil til Mofers Dør paa Randen,
 Og put dem il!
 De vil naturligviis forfræffeligen frige;
 Men lad dem sraale! Det vil intet sig —
 Jeg indseer, de maa skolles, hvor det gaaer,
 Med Hud og Haar!“ —
 O! Grilfemoder uden Eige!
 Skændt fabeln siger kun, at hendes ædle Flef
 Var, ubestemt af hvilken Stamme, græf,
 Af Karakteren, seer man, selv i Blinde,
 Hun var en egentlig Spartauerinde.

Pindsvinet nu for alle Skrupler frie,
 Med frue Mama (som got det kunde lide,
 Skændt uden videre) fuldkommen paa sin Side,
 Begyndte Blindebullen med de ni —
 Men af! den fik en anden Ende;
 Hvor underlig sig Lykken dog mon vunde!
 Hvor underligt sig vunder her mit Blad!

Malignis sig nemlig maatte hende, *
 At just som allerbest de tvende sad

I Kabinettet, uden mindste Drømmen
 Om folkesnak og denne Verdens Dømmen
 Og dit og dat — hvad ved jeg all? —
 Gik Hjørnet om vor Ufa-Gait,
 For med en salig Friers hele Varme,
 Hjemkommen fra en lille Tour,
 Han havde gjort i den romantiske Natur,
 At kaste sig i Entens Arme.
 Han troede Graven vel forvart,
 Og at det med Opdragelsen derhjemme
 Var nu saa got som kant og klart;
 Da pludselig en Pindsvinsstemme
 Han herte, standende sin fart.
 Han stiled ind igennem Sprækken,
 Og saae ved sin Gudindes fod
 Pindsvinet, afl og — som det lod —
 Hun intet havde derimod —
 Ved dette Syn man tænke Skræffen,
 Som tilsnede hans Ufablod!
 Alt endtes for hans Syn og vendtes
 I Kabinettet, han indstirred i;
 Jo meer han stirrede, jo meer det blendtes
 Af Frygtens eget Koglerie,
 Og fort, hans hele Siæl bespændtes
 Af den urmeligste Jalousie —
 Beslutningen, han tog, var overmaade tragisk:
 Een efter anden først at myrde alle Ni —
 Saa Moderen — saa (Hela staae mig bi!)
 Naar først af Blod var fuld den hele Sfte,
 Udstyrte daglends sin Rival deri —
 Saa endelig, aldeles spinophagisk,
 Med Top og Taal og Hud og Haar og Krop
 I Kaserie at æde selv sig op.

I denne Stemning løb han rundt om Huset
 (Jeg kalder Svinefien saa
 for Almets Skyld, vel at forstaae)
 Som ude af sig selv og reent foruuset —
 formodentlig det ogsaa saaldt ham ind,
 At hvoer Rivalens Børste var en Pind,
 Og at det var lidt noveligt alleene
 At gaae med bare Tænder mod hans Preen.
 Med vilde Blik han saae sig om —
 Og see! de tvende Svinebrødre kom
 Med hine ni firbeenede Genier,
 Hos hvem Hovmester var vor Frier.

Ulykkelige Pindsvin, medens du
 Nu leger omvendt Blindebuf derinde,
 Lidt tænkende paa mindste fiendelig Hu,
 Sig Skæbneu rustet med sin hele Gru
 Mod dig og alle dine Pinde!

Vildgaiten ei saasnart dem komme saae,
 før han begyndte lydt at sraale:
 „Hid, Venner! hid, hvis I vil ikke taale,
 At Eders hele Verden skal forgaae!
 Et Pindsvin, som bestaaer af lutter Naale,
 Som blot, og det kun halv, i Navnet er et Svin,
 Bereder vori Parnas, det vilde som det tamme,
 Hvis ei forinden han dets Huggetænder ramme,
 Total Ruin!
 Sehtimners Sønnen, opl og hevner Eders Brude,
 Som han derinde far med Vold,
 Op, Svinebrødre! det er med os ude,
 Hvis ei blir knuust hans Pindeskold!
 Raff! alle nu som een! Han er alleene
 Derinde med de nil Var han af Staal,

Vi alle, fulde jeg dog meene,
 Især før han faaer Tid at reise sine Dreene,
 Paa ham vel kunne giere Kaal!^{*)} —
 „Ha!“ raabte de, „det er den Mester Lutter-Maal,
 Der alt vil have paa det Keene!
 Vi kende ham! — Dag dig der Deufel, du! —
 Nous le carnulerons! — U feie med itu!“
 Saa streg den hele flok, den eene med den anden,
 I deres Mistmaas-Sprog, som de var fra Forstanden;
 Og alle styrted ind i Stien: hø! hø! hø!
 Paa dansk saa meget som: den Dævel han staa dæ!

De styrtede just ind (saa magede det Fanden,
 Der havde her skinbarligen sit Spil)
 I Diebliffet som, med Dine bundne til,
 De ni sig nærmede til Randen,
 Hvor, for at tvætte dem, vort Pindsvin stod
 Paa just et meget sikker fod.
 Vor Usagalt, det simple Svinn og fætterer
 Med rasende forfigtighed
 Løb alle pludseligen bag paa Tvætteren
 Og styrtede ham uden Møie ned
 I Euden, som var dygtig heed.
 (Saa sluktes Keenheds Lys! Sic transit mundi* gloria!)
 Han styrted, plumpte, sank — og alle streg „Victoria!
 Fordømte Pindsvin! lig du der!
 Du kommer ingen meer paa vort Parnas for nær!“

Ende.

Man sige hvad man vil i Selskab og paa Prent
 Om tre Slags fire store Monarkier,
 Der efter alle Væsen-Theorier
 Indslutte skulle, hvad os hidtil er bekiendi

^{*)} Mundus a mundo, (quasi lucus a non lucendo.

I Tiden, og i Rummet, og i begge —
 Paa visse Maader inden fire Vægge —
 Man har i Tid og Rum og begge glemt,
 Hvad i de fire Fag Fuldkommenheden
 Beständig hindret har og hindre vil herneben:
 Det femte nemlig, som vi talte om forleden,
 Og hvis Triumf, til Enden giemt,
 Os synes i hvert Hensyn saa bestemt,
 At den, der vover sig mod det at væbne,
 Umuelig undgaae kan vort Pindsvins Skæbne.

Igjennem de bekiendte Herredoms-
 Quartaler, Asfurs, Parfis, Hellas, Roms,
 Gik i Historien bestandig noget,
 Der gjorde hele Verden Eivet broget:
 Det femte, nu fuldendte Despotie
 Af, saa at sige, lutter Koderie —
 Det Øst- og Syd- og Vest- og Nordiffes
 Et efter andet sunkne Monarkie
 Har næsten ganske tabt sig i
 Det Underjordiffes.*)
 Igjennem Ild og Luft og Vand og Jord
 Gik og bestandig noget andet,
 Fra den Tid Kloden af vor Herre blev forbandet,
 Der endelig, særdeles her i Nord,
 Saa vidt er gaaet i de sidste Dage,
 At der af hvert tilforn bekiendt
 Forsvarligt, reent og puurt, naturligt Element
 Er næsten intet meer tilbage —
 At i det mindste Sandsten tidt
 Gad spørge ligefrem Fornuften:
 Om man tør gaae paa Jorden frit?

*) Niels Klim oprettede det, som man veed. Man gjorde vel i at efterlæse hans Beskrivelse derpaa i vore Dage.

Om der er meer end Vind i Luften,
 Om Solens Ild os ei bedrager lidt?
 Og om der ikke selv er noget andet
 I høre Vandet?
 Kort sagt: om det er ikke reent forbi
 Med alt, undtagen med det blotte Snarverie?
 Selv giennem Organismens fire Riger
 Gik og for længe siden, som man siger,
 En Dnsfiggriber (af en anden Art
 End nogen klassif. Fierdepart)
 Udeles ikke let at temme —
 En heist romantisk unaturlig Fyr,
 Der, hværken Mineral, Steen, Plante, eller Dyr,
 Saa got som ingensteds i Verden havde hjemme,
 Men efterhaanden i vanartig Spil
 Med alle, giennemrodende Naturen,
 Og undergravende Kulturen
 Saa gyseligen vogte til,
 At panisk han tilsidst dem alle kunde sfræmme.
 Vel lode Stemmer af Usgrundens Skæb,
 Da Lysets Helt, den Hellige, blev fød,
 Der rundt fra field og Dal og Skov gienløde:
 Den gamle store Pan er død!
 Naaskee han virkelig og dengang døde;
 Naaskee det er hans blotte Eig.
 Hvis Dødningslugt igiemern alle Stofferne
 Med overvættens Stank udbreder sig
 I Krig og Fred fra Hytterne til Hofferne —
 Fra Dybets Svælg til Tinde Himlen næst —
 I en almindelig Naturens Pest;
 Hvad veed jeg? men det være, som det vil,
 Oplosningen er nær i hvert et Livets Rige,
 Hvis ei forhaanden alt; og naar man seer sig til,
 Gjør nu omstunder i det Endelige

Den fule, som har overalt sit Spil,
Med form og Stof, i Vers og Prosa,
Deels offentlig, og deels sub rosa,
fuldkommen ugeneert paa Jorden, hvad han vil.

Uf alt det flutter jeg, det er paa Tiden,
At see mig i mit Dindstrin lidt i Speil,
Og imod uforbedrelige Feil
Jo før jo bedre reent at ende Striden.
Paa Bredden stod den dunne Molboes-Jyde
Taalmodigen og ventet paa,
Det flud af stident Vand dog Ende vilde faae —
Molbækken flød og flyder og vil flyde!
Eg ham, til evig Tid at staae,
Paa den Maneer, mig Himmelen forbyde!
Jeg ender Striden, jeg begynde paa
Mod Strømmen, Vanen, Moder, og mod Tonen.
Dog før jeg ender den og gaaer igjen mit Skud
fra Gergesener-Legionen,
hvis Fyrste sidder dybt paa Thronen,
Maa jeg fortælle min fortælling ud.

Dildgælden, og det simple Sviin, og Fættøren
Saasnart ei havde styrtet ned
I Luden, der bestandig kogte, Tvætteren,
før i en Hast de andre foer afsted
Til Bierdet, for at hente Greene
Med Stavere, med Leer, og store Steene,
for Kiedlen at indfatte trindt omkring
Med den uoverfræveligste Ring,
Og med et Sprinkelværk paa Randen rundt om samme,
Som det om runde Haves-Fisfedamme.
for at forhindre fangen ved et Spring
At redde sig, ifald han af en hændelse
forsøgte paa et slikt før Livets Endelse.

Det var af dem særdeles vel betænkt;
 Thi trede Gange sprang han, lig en Giedde,
 høit over Randen op, og i den tredje
 han hele Kredsen havde sprængt,
 hvis ei (som af dem alle blev bemærket)
 ham Flugten havde hindret Sprinkelværket.
 Med knusefæ Uæfsetip, og mangen knækket Pæn,
 Og ganske stødt tilblods paa Hagen,
 han atter bagænds maatte ned igjen
 i Legen.

Man let sig forestiller, hvor de loe,
 De Herrer Sprinkelværks-Omsiddere,
 Ved hvert forgæves Hop, især de to
 fornemste Roberiets Riddere:
 Bagvoinet og den simple Soe;
 Dog var blandt alle mest Herr Usagaiten froe —
 Skøndt hemmelig han stials ved mindste Hoppen,
 Saa stærk endnu sad Ungsten ham i Kroppen.

De stakkels Griise, hver ombunden med
 Sit Blindebukkebind, leb om som Hinde,
 Pindvoinet frygtende med samt dets Pinde,
 Og meente virkelig i al Uskyldighed,
 Trods alt hvad der var sleet, at Legen varte ved.
 De ni Schrimners Sommer tog de Blinde
 hver sin i denne Hurlumhei —
 De streg — imens Mama, med Rolighed, derinde
 Beständig raable: „Skær jer ei!“
 (Hun troede nemlig, Skriget kom af Luden,
 Der brændte dem en Smule Huden)
 De streg omsoufl. foruden sidste Kest
 Af Undervisning, Vast, og sligt — foruden
 Brudfører, Brudepige, Brudegæst,
 Og al Beredelse til Bryllupsfest,

I Grundten Børn endnu, saa got som uopdragne,
 Knap ordentlig Klædt paa --- og endelig dernæst,
 Hvad der var allerflemmest, uden Præst ---
 De stakkels Ti til Ægte bleve tagne ---
 Og, førend deres Moder kom og saae,
 Hvad for et Huus der egentligen laae,
 Var alt en hæslig Knude bundet
 I Steden for det skønne Baand
 Imellem Nordens Kraft og Sydens Aand,
 Og hvert et Haab, igien at løse den, forsbundet.

„Hvad blev der af den arme fru Mama?
 fik Afagalten hende?“ -- Kan man spørge?
 Spartanerinde var hun -- ja,
 Men ogsaa So. Hun snart holdt op at jerge.
 Hun sagde paa sin spinsk: Den So, den Balt er gal,
 Der sværmer for et Keenheds-Ideal,
 Som upaatvivleligen er der ikke ---
 Og havde Ret, som So. Hun endte med at drifke.

„Men Afagalten selv, hans tamme Kammerat,
 Og Efterfættren, den Helvedes Krabal,
 Hvad blev der vel af dem i Revolutionen?“ ---
 Et nederlandsk Parnas-Triumvirat,
 I hvilket, efter et barbarisk Consulat,
 Den første fik omsider Kronen,
 Hvorved tilfids den hele Stie
 Blev et svinapollonisk Despotie ---
 Dog for det første Kun, som man engang vil høre;
 Thi, skøndt det varte til i Dag,
 Med Bygninger, hvis Grund man ei tør røre ---
 Paa Grænsvoer --- over et Uføre ---
 Det er dog saa en egen Sag,
 Hvad Eriqhedens angaaer; og et Rige
 Som dette vil i første fulde Fred,

Naar det har intet meer at fæmpe med,
 Sig selv bekrige —
 Hvem veed, om Dynastiet ei forgaaer,
 I det jeg Undergangen her kun spaaer?

„Og han — der os dog meest interesseerte,
 Den Pølsens Hader, Kildens Ven,
 Paa hvem hvert Haar sig rejste til en Pen
 Mod det Forkeerte —
 Paa hvem hver Pen blev til en Pind
 Mod hvad der gik i Stien ud og ind —
 Paa hvem hver Pind blev til et Spyd
 Af Iver for Parnasfets reene Dyd —
 Vor Mester sig, hvis Far de dog sigerte —
 Hvad gjorde han i Luuden — som
 Han sagtes, i sin aandelige
 Enhøren til et andet Rige,
 Kun brød sig meget lidet om?“ —
 (Jeg gad dog vidst, fra hvem det Spørgsmaal kom
 I det nærværende Parnasfets Svinedom)
 Hvad han i Luuden gjorde? — Han frepøerte.

Moral.

Jeg hører alt en Sværm af dem dermede,
 Som, stimlet sammen om det Malerie,
 Mit Lunc har slængt ned i deres Rede,
 Sig finder truffen i hvert Træf deri,
 Forflare, med Forfærdelse, hinanden:
 Hvem der er meent med den og den
 I Stien, med hver Galz, som kom derhen,
 Med Kiedlen, den i Kiedlen slængte Ven,
 Og selv med Sprinkelværket rundt om Randen.
 Jeg hører nævne høit den græske So,
 Der være skal en meget værdig Moder

Til yderst vel opdragne Pøder,
 Og her i Kiøbenhavn som Enke boe,
 Jeg husker ikke meer i hvilken Gade,
 Paa Hiernet af en anden, Nummer to.
 Der mumles om, at i et Stolestade
 Man sidste Sendag under Præfken saae
 Med alle sine Døttre hende
 Bag Sierene, de havde paa,
 For at dem ingen skulde kiende,
 Ret bitterligen græde, sær de smaa.
 Paa Døidene spadserer Folk, der kiende
 Personligen, forstikke de,
 Hvad Fættene betrefter, hele tre,
 Som underhaanden endevende.
 Jeg veed, at der paa Bakken gaar et Rye,
 At Svinestien et betyder andet
 End (er der sliq en Landsbye her i Landet?)
 Et ærligt Bondehuus i Bakkebye —
 Skændt andre paaftaae, jeg med den alleene
 Har kunnet Hoftheatret meene,
 Saa gyselig formasteligt
 Man og naturligviis maa finde sliq —
 Og andre, hvad mig allermeest har gottet,
 At iidsbemeldte Stie betyder Slottet —
 Men hvilket? giæet engang! det halv i Gruus
 Nedbrændte gode gamle Coldinghuus!!!
 Hvis denne Hypothes har meer end Skiemt til Holding,
 Der uden Tvivl maa boe en snavs Poet
 Der, eller tæt derved i Colding —
 Mig kommer det for Kisten ud paa eet.

Paa gamle Kongevei jeg gif forleden
 Bag efter to, der sad til Hest,
 Og talte sammen om Ufflyeligheden:
 „Jeg“, sagde han paa høire, „veed det best.

Daa mig han stikker i de skulke Kremler
 Og Kroge bag sit Sprinkelværk;
 Tht hvis hans Braad er skarp i spidse Vinkler,
 Min Lugt i frumme Limier er stærk.
 Vel er jeg alt Etatsraad nu; men mærk:
 I Huuset, hvor jeg boer, grasere Sprinkler,
 Og Cancelleraad har jeg været, Ven!
 Hvad siger De mig nu?" — „Jeg tar mit Død igjen!“
 Ham svarte med forbauelse den anden;
 „Men er da Manden gal; men plager reent ham Fanden?
 Hvad ondt har De ham gjort. De skrev jo aldrig Vers?" —
 „Men har og aldrig læst hans usle Skærs!“ —
 „Ja! det er slemt med disse Penne-Diavle,
 Som intet andet at bestille har,
 Beständig maa de holde folk for Nar;
 Men jeg i Deres Sted, jeg lod dem kvæle!
 Jo meer man rører ved det Salans Tei" — —
 Meer lod mig ikke høre Deiens Støi.
 Men det er lidt, mod hvad jeg herte siden
 Om Griisenes besynderlige Viden,
 Der blev forklaret om et Rytterie
 Til Vands fra Tofdbodbroen i en Jolle
 Til Tuborg, eller Kollakolie,
 Ved hvilken Leilighed blev lidt forført
 Af et Par Stevlekraver uden Ege
 Lavendelstrædets maaskee bedste Dige —
 Hvorom jeg aldrig har det mindste hørt.
 I mangen Klub man vil med Dished vide,
 Der ganske noget andet stikker i
 Mit Pindsvin-Eventyrs Allegorie.
 Som burde standses dog i Tide,
 Før med Objektet det er reent forbi:
 „Napoleons det femte Monarkie" —
 Men Politiet raaber: „Sludderfladder!
 Jeg har jo selv til Barnet staaet fadder;

Der er i alt det Dæv ei meere Politif,
 End der er spanff Tobak i Erikkens Fabrif —
 Dæv er det." — „Det er sandt“, udbryder i sin Baas
 Een af de Munde, man hør ei tilbinde
 Paa dem, som tærffe, „Dæv i alle Vinde;
 Men der er Gift i denne Vaas —
 Med Moeren til de ni han meener vist min Gaas,
 Der, har hun ikke ni, dog alt har faaet otte
 Og faaer i næste Høst igien en lille Lotte,
 Hvorved fornærmelsen i visse Maader spaaes.“ —

Saa læg Mands Domme; men det er de Lærdes,
 Hvorover jeg heroppe meest forfærdes
 (Jeg haaber, ingen undrer sig,
 Skændt jeg er ikke hei paa Straaet,
 Og staaer besfeden, hvor jeg før har staaet,
 Jeg troer mig over dem, som demme mig
 fra Rendesteenen af til Toppen
 Af hele Troppen)
 Den nederste blandt disse bander paa,
 Det er med den betydningsfulde Sæler
 I Pølen
 fornemmeligen ham, som jeg har Die paa.
 Som om fra Hæider, hvor man jeer som Hække
 De største Skove, Slien som en Na,
 Simforde selv og Eiderer som Bække,
 Man disses mindste Rønder faae?
 Som om man skælved grant i hver en Draa
 Nutids-Manufakturens mindste Deele,
 fordi man overskuer klart den hele?
 Nei, lille fluevingte Døgnstudent,
 Som troer at vælte Dagens Eæs paa Prent!
 At i det væltede du kunde stille,
 Kan gjerne være; men jeg faae dig ikke.
 Fra Stebet paa Parnasset, hvor jeg loe,

Man staaer høit et større Nød paa to,
 Med eller uden Horn, der elefantiserer,
 Og strækker Tungen ud som Snabel, og lidt fro
 foran i Engen spankeleerer,
 Men ingenlunde Tudsen, der prøberer
 At puste sig i Græsset op til Ho. —
 Med Hagalten han og flere froe,
 Jeg mener ingen uden Hakons Sanger —
 Som om der ingen anden Digter reed
 Paa Friggas Galt og Odins Sanger?
 Som om han eene vidste lidt Besked
 Om Usalæren og om Underlivet?
 Som om ham eene blev den Evne givet,
 At gaae Berserfergang i Sproget op og ned?
 Som om et selv i Skolen manges Sinke
 fik paa sit lille Digterjømrefred
 Smaa Skiver af Sehyminers harste Kød?
 Som om han eene var beruust af Nød,
 Og eene havde spist den hele Skinke? —
 Med simple Svinet, siger han, er reent,
 Jeg ingen uden hans Patron har meent,
 Som om der ingen anden her i Landet
 sig boltrede med nogenlunde Fynd
 I det æsthetiske Morads, hvis Dynd
 fortykner ellers bare Vandet?
 Som om han eene roefte blot i Fleng,
 Og var aldeles uden Sammenhæng
 Med alt det andet?

O! vidste disse Herrer, bittefmaa,
 Som min Allegorie forklare saa,
 Hvor dybt jeg seer dem under Stien,
 Jeg mener med Allegorien!
 Det hele Tidens Utøi, smaat og stort,
 I Træl af den nu giængse Roden

Omkring Parnasset, rundt om Joden,
Min Fabel har personliggjort —
Og hvad deri paa hin og denne passer,
Sig passer blot paa den og hin,
Fordi han hører med til de nødvendige Klaser,
Homer betegned alt i Circes Svain.
De Smaa personer troe, den hele Verden seer dem,
Fordi hver af dem eene sig kun seer,
Og meente, Musen paa den Top beleer dem,
Hvor han af hele Verden leer.
Men J To, Tre, som Musen hæved over
Si Pøblen blot, men selv den bedre Kreds,
Der høiere paa Bierget soder,
Med det, hvorned den intet vover
Af egne Laurbær, vel tilfreds —
Høit over disses magelige Hvile
(Som over min Satires Pile)
Mit Pindsvin Bifald vriste ned,
Hvis steldne sildigere Løns Behudelse
Har meere værd for min Samvittighed,
End alle Legionernes forgudelse.
